

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 530

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
653.	— Decret pentru constatarea vacanței unei funcții de membru al Guvernului.....	2
654.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului....	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 385 din 27 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	3-5
	Decizia nr. 388 din 27 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	5-7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
178.	— Decizie pentru eliberarea domnului Iulian-Ghiocel Matache din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor	8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru constatarea vacanței unei funcții de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Ioan Rus, ministru al transporturilor, și se constată încetarea funcției de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 iulie 2015.
Nr. 653.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de membru al Guvernului domnul Iulian-Ghiocel Matache, ministru al transporturilor.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 16 iulie 2015.
Nr. 654.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 385**

din 27 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Gheorghe Radu Săsăran în Dosarul nr. 28.924/325/2013, de Silvana Petra Ardeleanu în Dosarul nr. 28.664/325/2013 și de Doina Buni în Dosarul nr. 28.537/325/2013 ale Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.098D/2014, nr. 1.119D/2014 și nr. 1.406D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 28 aprilie 2015, în prezența reprezentantului autorilor excepției, avocat Dana Busini, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a conexas dosarele nr. 1.119D/2014 și nr. 1.406D/2014 la Dosarul nr. 1.098D/2014, care a fost primul înregistrat și, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru data de 14 mai 2015, apoi, în conformitate cu dispozițiile art. 57 și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru datele de 19 mai 2015 și 27 mai 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 22 octombrie și 29 octombrie 2014 și prin Decizia nr. 889 din 28 octombrie 2014, pronunțate în dosarele nr. 28.924/325/2013, nr. 28.664/325/2013 și nr. 28.537/325/2013, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii**

nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Radu Săsăran, Silvana Petra Ardeleanu și Doina Buni cu prilejul soluționării apelurilor declarate împotriva unor sentințe civile pronunțate de Judecătoria Timișoara în cauze având ca obiect anularea unor procese-verbale de contravenție.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate permit un tratament inegal și discriminatoriu între persoanele care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților comerciale, creând inegalități majore între persoanele care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților la care statul și/sau o autoritate a administrației publice locale sunt/este acționar(i) majoritar(i) ori semnificativ(i) și persoanele care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților la care statul și/sau o autoritate a administrației publice locale nu au/are o astfel de calitate. Susțin că inegalitățile decurg din lipsa unei definiții a noțiunii de „acționar semnificativ” în cuprinsul Legii nr. 176/2010, vid legislativ de natură a da naștere unor abuzuri, prin impunerea obligației de a depune declarația de avere în sarcina tuturor persoanelor care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților la care statul sau o autoritate a administrației locale au calitatea de acționar, independent de procentul din capitalul social deținut, respectiv de influența pe care o poate exercita asupra organizării și funcționării societății respective.

5. Consideră că necesitatea prevenirii faptelor de corupție nu poate justifica instituirea acestei obligații în sarcina tuturor persoanelor care dețin funcții de conducere din cadrul tuturor societăților la care statul sau o autoritate publică sunt acționari, prin simplul motiv că este acționar. Astfel, instituirea unei astfel de obligații trebuie să fie justificată de un motiv obiectiv, cum ar fi gestionarea fondurilor publice sau natura atribuțiilor pe care le îndeplinesc persoanele vizate de norma legală contestată.

6. Or, în situația dedusă judecății, autorii sunt membri în consiliile de administrație a unor societăți care sunt organizate și funcționează în baza Legii societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, și în care unul dintre acționari este o autoritate publică locală, însă, în raport cu prevederile actului constitutiv, ponderea din capitalul social deținută de Consiliul Local al Municipiului Timișoara nu îi conferă dreptul de a exercita o influență determinantă asupra organizării și funcționării societății, de natură a justifica obligația de a depune declarația de avere de către persoanele care dețin funcții de conducere din cadrul acestei societăți.

7. Apreciază că, prin instituirea obligației de a depune declarația de avere în sarcina persoanelor care dețin funcții de conducere în cadrul societăților la care statul și/sau o autoritate publică sunt/este acționar(i), în raport numai de calitatea acționarului, se instituie un tratament diferențiat și discriminatoriu,

dat fiind că o astfel de obligație nu este instituită în sarcina persoanelor cu funcții de conducere din cadrul celorlalte societăți în care acționari sunt persoane fizice sau juridice de drept privat.

8. Consideră că, instituind tratamente diferite pentru persoane aflate în situații similare, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a subiecților de drept cărora legea li se adresează, dat fiind faptul că persoanele care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților în care acționari sunt persoane fizice sau juridice de drept privat, aceștia din urmă au un regim preferențial față de cei care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților în care statul și/sau autoritățile locale au/are calitatea de acționar. Susțin că, în aceste condiții, persoanele care ocupă funcții de conducere în cadrul societăților nu se bucură de drepturi egale, fiind discriminați pe baza calității acționarului, independent de ponderea din capitalul social deținută.

9. De asemenea, autorii arată că Legea nr. 176/2010, prin art. 1 alin. (1) pct. 34, coroborat cu obligația publicării declarațiilor de avere și de interese, aduce atingere dreptului la respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private, fără a exista o justificare sau necesitate de natura celor prevăzute de art. 53 din Constituție.

10. În final, consideră că dispozițiile de lege criticate nu corespund exigențelor enunțate, întrucât măsura afectează chiar existența dreptului la respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private și nu este proporțională cu situația care a determinat-o.

11. **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată nu este întemeiată.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului**, prin adresa comunicată în Dosarul nr. 1.098D/2014, precizează că își menține punctul de vedere exprimat în dosarele nr. 199D/2014, nr. 576D/2014, nr. 888D/2014 și nr. 887D/2014 în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse de autorii excepției de neconstituționalitate și de Agenția Națională de Integritate, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) pct. 34: „(1) *Dispozițiile prezentei legi se aplică următoarelor categorii de persoane, care au obligația declarării averii și a intereselor: [...]*

34. *membrii consiliilor de administrație, ai consiliilor de conducere sau ai consiliilor de supraveghere, precum și persoanele care dețin funcții de conducere în cadrul regiilor autonome de interes național sau local, companiilor și societăților naționale sau, după caz, societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar sau semnificativ.”;*

— Art. 4 alin. (2): „*Persoanele prevăzute de prezenta lege au obligația să depună sau să actualizeze declarațiile de avere și declarațiile de interese anual, cel mai târziu la data de 15 iunie. Declarațiile de avere se întocmesc după cum urmează: pentru anul fiscal anterior încheiat la 31 decembrie, în cazul veniturilor, respectiv situația la data declarării pentru celelalte capitole din declarație, potrivit anexei nr. 1. Persoanele suspendate din exercițiul funcției sau al demnității publice pentru o perioadă ce acoperă integral un an fiscal vor actualiza declarațiile în termen de 30 de zile de la data încetării suspendării.”;*

— Art. 6 alin. (1) lit. e): „*Persoanele responsabile cu implementarea prevederilor referitoare la declarațiile de avere și declarațiile de interese îndeplinesc următoarele atribuții: [...]*

e) *asigură afișarea și menținerea declarațiilor de avere și ale declarațiilor de interese, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, pe pagina de internet a instituției, dacă aceasta există, sau la avizierul propriu, în termen de cel mult 30 de zile de la primire, prin anonimizarea adresei imobilelor declarate, cu excepția localității unde sunt situate, adresei instituției care administrează activel financiare, a codului numeric personal, precum și a semnăturii. Declarațiile de avere și declarațiile de interese se păstrează pe pagina de internet a instituției și a Agenției pe toată durata exercitării funcției sau mandatului și 3 ani după încetarea acestora și se arhivează potrivit legii.”;*

17. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și celor ale art. 8 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 4 și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 495 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 24 noiembrie 2014, Decizia nr. 309 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 4 august 2014, și Decizia nr. 203 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 31 iulie 2013, a statuat constituționalitatea acestora.

19. Astfel, prin Decizia nr. 495 din 7 octombrie 2014, precitată, referitor la critica de neconstituționalitate sub aspectul pretensei încălcări a dreptului fundamental la viață intimă, familială și privată, prin publicarea declarațiilor de avere și de interese, în acord cu jurisprudența sa, Curtea a subliniat că acest drept nu este absolut, ci, în anumite condiții, poate fi supus anumitor limitări, restricții sau ingerințe din partea autorităților (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 485 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009). Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul la respectarea vieții private poate face obiectul unor restricții, dacă sunt prevăzute de lege și dacă constituie măsuri necesare într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea

economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora. Aplicând aceste principii în cauză, Curtea a constatat, pe de o parte, că soluția legislativă a publicării declarațiilor de interese este justificată prin prisma scopului legal al Agenției Naționale de Integritate, de asigurare a integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea a corupției instituționale, iar, pe de altă parte, că publicarea acestor declarații se realizează, potrivit art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010, prin anonimizarea datelor cu caracter personal, fiind astfel asigurate garanții împotriva unor ingerințe arbitrare. În aceste condiții, Curtea a constatat ca fiind neîntemeiată critica privind încălcarea dispozițiilor art. 26 din Constituție și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Întrucât nu există elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Distinct de acestea, Curtea reține ca fiind neîntemeiată și critica raportată la prevederile constituționale ale art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1), deoarece reglementarea criticată, instituită în considerarea necesității de a preveni faptele de corupție în cazul categoriilor de personal individualizate de legiuitor, nu conține dispoziții discriminatorii, ci se aplică tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de norma legală. Totodată, Curtea constată

că soluția legislativă criticată este pe deplin justificată, legiuitorul fiind liber să instituie obligații suplimentare în sarcina persoanelor care desfășoară o activitate de o anumită natură și importanță.

22. De asemenea, Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia „inegalitățile decurg din lipsa unei definiții a noțiunii de «acționar semnificativ» în cuprinsul Legii nr. 176/2010, vid legislativ de natură a da naștere unor abuzuri”. Curtea observă că, potrivit art. 32 din Legea nr. 176/2010, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003. Or, potrivit art. 89 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, prin „acționar semnificativ” se înțelege persoana care exercită drepturi aferente unor acțiuni care, cumulate, reprezintă cel puțin 10% din capitalul social sau îi conferă cel puțin 10% din totalul drepturilor de vot în adunarea generală.

23. Referitor la invocarea prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că nu ne aflăm în ipoteza restrângerii exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți prin dispozițiile de lege criticate și, prin urmare, această normă constituțională nu este aplicabilă în cauză.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Radu Săsăran, Silvana Petra Ardeleanu și de Doina Buni în dosarele nr. 28.924/325/2013, nr. 28.664/325/2013 și nr. 28.537/325/2013 ale Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) pct. 34 coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) și art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 mai 2015.

PREȘEDINTE,
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 27 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte	Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Valer Dorneanu	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător	Andreea Costin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Paraschiva Comănescu în Dosarul nr. 13.338/288/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.217D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 mai 2015, în prezența reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, avocat Monica Livescu din Baroul Vâlcea, și a reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 14 mai 2015, când, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului, a dispus, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (1) din aceeași lege, amânarea pronunțării pentru data de 19 mai 2015 și, respectiv, 27 mai 2015, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 13.338/288/2011, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Paraschiva Comănescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii civile a Tribunalului Vâlcea prin care a fost admis apelul și schimbată sentința în sensul admiterii excepției prescripției dreptului la acțiune și respingerii acțiunii.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că sunt aplicabile și terțului adjudecatar de rea-credință, protejându-l și pe acesta, întocmai ca pe terțul adjudecatar de bună-credință, cu un termen special de prescripție de 3 ani, derogator de la principiul imprescriptibilității. Susține că se încalcă și dreptul de proprietate în măsura în care instanța aplică dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865 în orice situație, fără a se face distincție între un terț adjudecatar de bună-credință și un terț adjudecatar de rea-credință. Susține că art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865 ar fi constituțional numai în măsura în care în raportul dintre proprietarul anterior vânzării silite și terțul adjudecatar s-ar acorda protecție printr-un termen special de prescripție de 3 ani al formulării unei cereri de evicțiune doar terțului adjudecatar de bună-credință care nu a cunoscut la momentul licitației situația litigioasă a bunului.

5. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă** apreciază că textele legale contestate nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la principiile bunei-credințe, a egalității cetățenilor în fața legii și a prevalenței convențiilor internaționale și nici principiului liberului acces la justiție.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Guvernul** arată că soluția legislativă criticată are rolul de a asigura clarificarea cu celeritate a situației juridice a imobilului valorificat prin vânzare la licitație publică în cursul procedurii de executare silită și să consolideze protecția juridică a adjudecatarului și siguranța juridică și stabilitatea raporturilor

juridice născute în cursul acestei proceduri. Prin urmare dispozițiile legale criticate nu sunt în dezacord cu regulile constituționale a căror încălcare este pretinsă de autoarea excepției.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl reprezintă dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006. Însă, având în vedere că textul legal criticat, reglementând un termen special de prescripție, reprezintă o normă de drept substanțial al cărei regim juridic este dat de legea în vigoare la data nașterii raportului juridic, Curtea reține ca obiect al excepției dispoziția legală în vigoare la data încheierii actului de adjudecare, respectiv 17 martie 2005, astfel cum rezultă din decizia civilă a Curții de Apel Pitești — Secția I civilă prin care a fost respins recursul formulat de autoarea excepției de neconstituționalitate. Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 459/2006, texte de lege care aveau următorul cuprins: „*Orice cerere de evicțiune, totală sau parțială, privind imobilul adjudecat se va prescrie în termen de 3 ani de la data înscrierii actului de adjudecare în cartea funciară. Această prescripție curge și împotriva dispăruților, minorilor și a persoanelor puse sub interdicție.*”

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind consacarea valorilor supreme și respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților. De asemenea, se invocă și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul nr. 1 la Convenție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale în materia urmăririi silite imobiliare, printre care și cele ale art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, au mai format obiect al controlului de constituționalitate, însă prin raportare la alte critici, respingându-le ca neîntemeiate.

13. Curtea reține că dispozițiile constituționale ale art. 57, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, ridică la nivel constituțional principiul bunei-credințe, care, astfel, se impune tuturor subiectelor de drept, inclusiv instanțelor de judecată care sunt obligate să aplice și să respecte acest principiu în judecarea tuturor cauzelor. Însă

principiul bunei-credințe este caracteristic subiectelor de drept în legătură cu un act juridic civil, iar celor care participă la o procedură execuțională, procedură care urmărește realizarea efectivă a dreptului și restabilirea urgentă a ordinii sociale, esențiale statului de drept, acest principiu trebuie interpretat în sens de drept procesual. Așadar, procedura execuțională se caracterizează prin legalitatea formelor de executare, executorul judecătoresc fiind investit să îndeplinească un serviciu de interes public pentru a înlăptui actele de procedură și a lua măsurile legale în vederea asigurării executării silite a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii.

14. Or, Curtea observă că în prezenta cauză fiind vorba despre o procedură execuțională, procedură care se desfășoară în condițiile legii, persoana îndreptățită la realizarea efectivă a dreptului său recunoscut prin lege, și care apelează la o astfel de procedură, nu poate fi prezumată de rea-credință. Totodată, persoana care dobândește bunul valorificat prin vânzarea la licitație publică (adjudecatarul) are convingerea că a participat la o procedură legală, derulată cu respectarea strictă a normelor privind executarea silită, mediată de un executor judecătoresc. Așadar, Curtea reține că actul de adjudecare este un act de autoritate publică, întocmit de executorul judecătoresc cu respectarea normelor și formalităților legale, fiind diferit de actul juridic civil caracterizat prin manifestarea de voință a subiectelor de drept făcută cu intenția de a produce efecte juridice, unde buna-credință este esențială pentru valabilitatea actului juridic. Cu alte cuvinte, în cadrul procedurii execuționale se pune problema legalității actelor procesuale de executare și nu problema bunei- sau relei-credințe a participanților la o asemenea procedură.

15. Potrivit jurisprudenței sale constante, Curtea reține că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional, soluție care este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații anologice, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, legiuitorul are

competența constituțională de a institui reguli diferite în privința garanției de evicțiune în funcție de modalitățile de executare a obligației, respectiv de bunăvoie sau silită. Aceasta este un criteriu obiectiv și rațional care determină și situația juridică diferită în care se află adjudecatarul, pe de o parte, și creditorul obligației executate de bunăvoie, pe de altă parte.

16. În continuare, Curtea reține că textul de lege criticat dă pe deplin expresie prevederilor constituționale cuprinse în art. 21, reținând că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liber acces la justiție, în acest sens fiind Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, în care s-a stabilit că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înlăptuiește și este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Cu privire la existența termenelor procedurale, Curtea a statuat că instituirea acestora a avut în vedere securitatea și stabilitatea raporturilor juridice și nicidecum înlăptuirea accesului liber la justiție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006).

17. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia accesul liber la justiție nu este un drept absolut, el putând fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție. Mai mult, s-a arătat în jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, limitările ce pot fi aduse acestui drept sunt implicite permise, deoarece dreptul de acces la justiție necesită, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statelor, care poate să varieze în timp și spațiu, în funcție de nevoile și resursele de care dispune comunitatea (a se vedea, în acest sens, hotărârile din 21 februarie 1975, 28 mai 1985, 21 mai 2001 sau 30 mai 2013, pronunțate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit*, paragraful 38, *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 56, *Z și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 93, respectiv *Nataliya Mikhaylenko împotriva Ucrainei*, paragraful 31).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Paraschiva Comănescu în Dosarul nr. 13.338/288/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă din 1865, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 mai 2015.

Definitivă și general obligatorie.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Iulian-Ghiocel Matache
din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian-Ghiocel Matache se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 16 iulie 2015.
Nr. 178.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

